

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 NAGY ERIKA: GYULA, TE CSODÁSI!
- 3 PINTES GÁBOR: MIT TEHETÜNK ÉS MIT NEM?
- 4 VARGA ELEONÓRA: LAUDÁCIÓ CSÖLLE ILONA KATEDRA-DÍJÁNAK ÁTADÁSA ALKALMÁBÓL
- 5 VARGA ELEONÓRA: HŰSÉGGEL ÉS SZERETETTEL. BESZÉLGETÉS CSÖLLE ILONÁVAL
- 7 PINTES GÁBOR: KOPOGTAT AZ ÚJ PEDAGÓGUSGENERÁCIÓ. BESZÁMOLÓ A XXVI. KATEDRA NAPOK RENDEZVÉNYÉRŐL
- 8 MASSZI JÁNOS: ÚJ SZEREPBEN – ÚJ CSAPATBAN. AZ ISKOLAVEZETÉS (NEM CSAK) KEZDŐ PEDAGÓGUSSAL SZEMBEN TÁMASZTOTT ELVÁRÁSÁIRÓL ÉS TÁMOGATÁSÁRÓL
- 9 BÁRCZI ZSÓFIA : MEGTANÍTANI VAGY PÁLYÁRA SEGÍTENI? A FELSŐFOKÚ PEDAGÓGUSKÉPZÉS LEHETŐSÉGEIRŐL
- 10 KANTÁR BALÁZS: ÁTMENETI ÁLLAPOTBAN. A PÁLYAKEZDÉS KIHÍVÁSÁIRÓL
- 12 BORVÁK MÁRIA: AZ OSZTÁLYFŐNÖK LEHETŐSÉGEI A DIÁKOK JÖVŐKÉPÉNEK TUDATOS FORMÁLÁSÁBAN
- 14 BODNÁR GYULA: ÜZENET A „HÁTSÓ PADBÓL” – AVAGY A KATEDRA 25 ÉVÉRE
- 15 NAGY LEHOCKY ZSUZSA: KÉPERNYŐ ELŐTT FELNŐNI
- 17 KANTÁR BALÁZS: OKTATÁS ÉS VIZUALITÁS
- 19 KANTÁR BALÁZS: SZÖVEG ÉS ILLUSZTRÁCIÓ PÁRBESZÉDÉN ALAPULÓ FELADATOK A TOLDI TANÍTÁSÁHOZ
- 21 KALOCSÁNYI MÓNIKA: NEMES NAGY ÁGNES BORS NÉNI KÖNYVE CÍMŰ MŰVÉNEK BÁB- ÉS DRAMATIKUS JÁTÉKOkkal VALÓ IRODALOM-PEDAGÓGIAI FELDOLGOZÁSA
- 24 BODNÁR GYULA: GYERMEKVERSEK A BODROGKÖZBŐL
- 25 ZOLCZER PÉTER: „MOST AKKOR HOGYAN EJTJÜK?” AZ ANGOL NYELV KIEJTÉSÉNEK ÚTVESZTŐI.
- 26 CSICSAY ALAJOS: A 2017-ES ÉV GYÓGYNÖVÉNYE, A MÁK
- 28 PÁZMÁNY ANNAMÁRIA: LABDÁZNI JÓ!
- 30 PETERNAI ZSUZSANNA: AZ ERASMUS+ PROGRAM BEMUTATÁSA (2. RÉSZ)
- 32 STIRBER LAJOS: A „BÉCSI KLASSZIKUSOK” A KOMÁROMI KAMARAZENEKAR ŐSZI HANGVERSENYÉN
- 33 TEHETSÉGEK
- 34 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA

PINTES GÁBOR

MIT TEHETÜNK ÉS MIT NEM?

A néhány napja magunk mögött hagyott esztendő reményt keltő és ébresztő, de egyben reményt és illúziót vesztő 365 napnak is értékelhetjük. Az év – talán – első harmada azért volt reményt keltő, mert hosszabb idő után azt hihettük, hogy valami mozgásnak indult az oktatásügy terén, és az, ami már évek, évtizedek óta gyökeres változásra érett és ítéltetett, talán tényleg elindul a maga útján. Egy kívülálló számára az iskolaügy és annak aktuális „ügyei” inkább egy latin szappanoperának tűnhetnek, semmint a jövőt befolyásoló komoly rendszernek. S az „ügy” komolyságát leginkább az adja, hogy nem kevesebbről van szó, mint a jövőről. A mi jövőnkéről és a ma, holnap generációjának jövőjéről.

Az, amit Comenius a 17. században megalkotott, vitathatatlanul zseniális dolog volt. Osztály, tantárgy és tanórarendszert dolgozott ki és *pampaediája* – melynek jelszava „*Omnes, omnia, omnino*”, vagyis minden, mindenkinek, minden keretek között – forradalmasította, jobban mondva megteremtette a mai értelemben vett közoktatást. Elméletben és gyakorlatban egyaránt. A kérdés az, miért ragaszkodunk annyira ahhoz, ami a múlt szükségleteihez és elvárásaihoz mérten vált be és működött jól. Egyértelmű, hogy a 21. század oktatásügyének résztvevői közül is még mindig sokan hiszik azt, hogy ami a múltban megfelelően működött és jónak minősült, az napjainkban is ugyanígy fog funkcionálni. A gond az, hogy a jelen társadalmi és oktatási környezetét egészen más igények és tényezők határozzák meg. Jövőbe mutató, minőségi oktatást pedig nem lehet 17. század oktatásfilozófiával művelni és megvalósítani.

Mit lehet tehát tenni mindezzel? Itt kanyarodunk vissza ahhoz, amivel a vissza- és egyben előretekintést elkezdtem. Az újítás, a korhoz és korszellemhez történő igazodás nem egyszeri cselekmény. Ideálisnak nevezhető az az állapot, amikor egy rendszernek (ebben az esetben az oktatásinak) szerves része a folyamatos és állandó korrekció. Ekkor a rendszer résztvevői szinte észre sem veszik, hogy valami változik, mert a változás a működésnek nem csak katalizátora, de üzemanyaga is. A hazai oktatási rendszerünk viszont meglehetősen üzemanyag-hiányos, s a katalizátorról már szót se ejtsünk! Erről győződhattünk meg az elmúlt évben is, amikor egy meglehetősen nagy alapossággal elkészített állapotfelmérés („Tanuló Szlovákia” címmel anyakönyvezve) valószínűleg ugyanarra a sorsra fog jutni, mint megannyi korábbi kezdeményezés, melyek szakítani kívántak az elmúlt évszázadok praktikáival. Ezzel az úm. felülről jövő kezdeményezésre keresztet is vethetünk. Szerencsére van még egy irány, mely felől elindíthatók a változások. Az alulról történő építkezés nem nevezhető általánosnak, de példát és színergiát válthat ki azok körében, akik nem elégednek meg a jelen állapotokkal, irtóznak azon érvektől, melyek szerint: ha jó volt ez a múltban, miért ne felelne meg a jövőben is. Meggyőződésem, hogy az elmúlt évek, évtizedek tapasztalata alapján Szlovákiában csak ez az egy irány maradt. Ennek keretein belül kell megtenni mindent, ami lehető! Nem másra és egymásra várni! Inkább kezdeményezni az elmozdulást és reménykedni abban, hogy azt mások is érzékelik és csatlakoznak hozzá. Merem hinni, hogy az előttünk álló év erről (is) fog szólni.